

Forpligtende relationer

Hvis der er noget vi er gode til i Odder Frimenighed, så er det at være sammen. Vi hygger og nyder hinandens fællesskab. Det er en kæmpe velsignelse, at være med i et fællesskab, hvor det bare er godt at være. Som menighed har vi også en værdi, der handler om fællesskab – Vi vil gerne, at samværet bærer præg af at være:

❖ *Et vedkommende fællesskab*

Vores samlinger skal være rummelige, inkluderende og opleves vedkommende. Vi tror det er vigtigt at vandre sammen, og det gør vi ved, at mødes i smågrupper. Formålet med vores samvær er at styrke hinanden til vækst, åndeligt som menneskeligt.

I vores smågrupper eller cellegrupper mødes vi altså for at dele vores liv med hinanden. Vi forsøger, så godt vi kan, at gi' plads for hinanden, være rummelige og inkluderende. Det er vigtigt for os at lytte til hinanden – give rum til forskellige holdninger og måder at omsætte vores kristne tro. Dette er den ene og meget vigtige side ved vores fællesskab, men der er også en anden - nemlig den, at vi gerne vil hjælpe hinanden til åndelig vækst. Åndelig vækst er det samme som vækst i det at være fuldt og sandt menneske. For alt i livet handler i virkeligheden om vores relation til Gud.

Irenæus siger: Guds ære er det levende menneske.

(kirkefader fra 130-200 e.kr.) eller et menneske, der lever fuldt ud.

Hvordan får vi et fællesskab, hvor vi kan styrke hinanden til vækst? I vores mål for fællesskab har vi ud over ordene: *åbent – relevant – favnende* – også ordet *forpligtende*. Måske er det netop i en

(fra OFMs mission – den vej vi vil gå!)

Fællesskab

– med Kristus i centrum

- Åbent
- Relevant
- Favnende
- Forpligtende

forpligtelse overfor hinanden i fællesskabet, at muligheden for indbyrdes vækst ligger. Hvis jeg har nogen, der kan spørge til mig – mht. mit daglige liv, mine vaner, mine mål – og som jeg jævnligt skal afrapportere til – og som har lov til at spørge ind til min motivation for de ting jeg gør – ja, så gør det noget ved mine valg og mine vaner. Det er denne forpligtende side af fællesskabet, som dette oplæg til cellegrupperne handler om.

Udgangspunktet for at arbejde med dette tema er vigtigt. Vores forpligtelse overfor hinanden i fællesskabet må aldrig have sin rod i tvang eller skyld eller en forestilling om, at Gud kræver dette eller hint af os. Vi skal gå efter forpligtende relationer, ud fra den forudsætning, at vi alle som én står i Guds nåde. Guds nåde skal fylde vores liv og giver os frihed, lyst og kraft til at stræbe efter nye vaner, nye holdning og nye mål. Glæden ved at vokse som menneske og den fornyede energi nåede mål giver – giver liv og ære til Gud. Gud ønsker ikke livet bare skal udholdes, men at det skal udlevs og nydes.

Stå til ansvar - hele dit liv

Jakobsbrevet 5, 7-20

Langt de fleste af os har alle de gode intentioner. Vi ønsker virkelig at gøre brug af de gudgivne talenter, vi har fået. Vi ønsker at leve et liv, hvor vi tjener Gud og hjælper andre mennesker. Vi synes, at det ville være skønt at være en rigtig god mor eller far og en hengivende ægtefælle – eller en kærlig ven og dygtig medarbejder. Vi vil alle sammen gerne at vores liv lykkes og vi lever fejlfrit og optimalt. Men sådan er det jo ikke altid. Vi har hver især allerede fejlet mange gange og vi vil alle gøre det igen.

Det perfekte liv – det er kun en drøm! Netop som vi tror at nu ”står vi oprejst”, falder vi tilbage i vore gamle mønstre og vaner. Man kan kalde det ”regression” eller som Bibelen ”at falde”. Det sker igen og igen for os alle. Uanset hvor gode vores intentioner er, så slår de ikke til.

Vi fristes måske til at prøve at være ”superkristne” – fikse problemet udelukkende i egen kraft. Vi tager os sammen og handler efter ”bogen”, men det varer kun så kort. På et tidspunkt kan vi ikke mere, og så falder vi pladask lige så lange, som vi er. Eller vi kan prøve at gå i den modsatte grøft, ved at sætte os ned og slet og ret vente på at Gud gør os til superkristne. Det er selvfølgelig ”super kristen dovenskab”. Der sker ingenting og igen falder vi lige så lange som vi er.

Vi bør i stedet leve i den rette balance mellem vores menneskelige ansvar for vores vækst til modenhed og erkendelsen af vores magtesløshed uden Guds hjælp. Falder vi så alligevel – ja, for det gør vi nogle gange - fordi vi er menneskelige, så bør vi følge apostlens Jakobs råd ”*Bekend derfor jeres synder for hinanden*” (Jakob 5,16). Når vi bekender og står til regnskab overfor mennesker, hjælper det os i vores kamp mod synden.

Det går ikke an kun at stole på sig selv. Den menneskelige trang til fornægtelse er stærk. Vi fornægter egen svaghed eller egne mål eller nye beslutninger. Negativ enetale kan trække os tilbage til fortids nederlagsmønstre (det kan være nederlagshandlinger men lige så meget nederlagstanker, der kredser om selvforsømmelse og mindreværd). Vi kan ikke stå i egen kraft. Vi har brug for Gud – og vi har brug for kristne brødre og søstre, som kan hjælpe os.

I enhver menighed med respekt for sig selv står præsten til regnskab over for andre, det være sig menighedsråd eller menigheden eller et eller anden form for ”tilsyn”. For uanset hvor moden og begavet en præst eller leder end er, så kan vedkommende ”falde”. Vi anser det for et sundhedstegn, at ledere står til regnskab over for nogen – og det gør vi ret i. Vi skal ikke stole på nogen, som ikke står til ansvar over for en anden, for alle kan ”falde” (1. Kor 10,12).

Men hvad så med os? – Hvem står vi hver især til regnskab overfor? Hvad med vores ”tilsyn”? Har vi mennesker omkring os, som kan hjælpe os med at ”stå bedre fast”? Mennesker som vi kan dele vores mål og beslutninger med og som hjælper os, når vi får lyst til bare at give op?

Vi har brug for at stå til regnskab overfor et andet menneske

Sørg for at udvikle et livsvarigt vedligeholdelsesprogram, som bevirker, at du står til ansvar over for nogle omsorgsfulde og for dig betydningsfulde mennesker, som kan hjælpe dig med regelmæssigt at revurdere dit modenhedsniveau og den måde, hvorpå du vokser frem mod større og dybere modenhed.

I dette afsnit har jeg brugt bogen : "Verden er fuld af idioter!" af Poul Meier

Spørgsmål

1. På hvilke områder af livet tænker du, at forpligtende relationer kan hjælpe?
2. Kender du nogen, som har et vedligeholdelsesprogram – nogen de står til ansvar overfor?
3. Hvad med dig selv – har du en relation, som du ville kalde forpligtende?
4. Hvordan kan vi hjælpe hinanden ind i relationer, som hjælper os vokse til modenhed?

Autentiske relationer

Efeserbrevet 4,25-32 + Matthæusevangeliet 26, 36-46

Autentiske relationer skabes af autentiske mennesker. Når vi skjuler os bag ved masker, er vi ikke autentiske og vores fællesskab vil forblive overfladisk og ikke opfylde det mål vi har for det. For at opnå autensitet må vi prøve at gå dybere og blive mere sande overfor hinanden. Det latinske ord "intimus" betyder "inderst-inde" og fra dette ord får vi intim. Autentiske fællesskaber er intime fællesskaber, hvor vi lærer, at udtrykke det, der er inderst inde i os. Intim er et stort ord, som vi har brug for at bryde ned i mindre mere overskuelige ord, som sårbar, medfølelse, accepterende, omsorgsfuld og forpligtende.

Hvis vi udvikler et fællesskab, hvor vi ikke dele vores smerte, vores frygt og vore kamp mod synden, så skaber vi et miljø af urealistisk åndelighed. Årsagen til vores tilbageholdenhed kan blandt andet være frygt, pænhed, selvtillstrækkelighed eller ligegyldighed. Og får vi først skabt sådan et miljø, begynder vi alle at tilpasse os – og vi lever så i myten om åndelig succes. Men holder vi op med at spille komedie overfor hinanden, og vover at sige sandheden, bliver vi et folk, der mødes ved korsets fod i erkendelsen af at vi alle har brug for Guds nåde.

Sandt fællesskab, som binder vore hjerter sammen i kærlighed, begynder, når vi møder hinanden i vores svaghed. Når jeg er villig til at være åben overfor dig med hensyn til mine personlige behov, tør risikere dine chokreaktioner og din forkastelse, og når jeg er villig til, at du er tilsvarende åben overfor mig, idet jeg møder dig med ikke fordømmende venskab, så finder vi os selv ved korsets fod, hvor vi er på fælles grund – nemlig der, hvor Guds helbredende nåde er.
David Watson i bogen *Discipeleship*

Jesus udviste selv sårbarhed og autensitet. I Getsemane fortalte Jesus disciplene om sit eget behov for hjælp. Jesus indrømmede sin store smerte overfor dem. Han sagde: " *Min sjæl er bedrøvet til døden*" Jesus sagde altså, at han følte sig døende, så stor var hans smerte. Derfor bad han disciplene om at bede for og med ham. Hvor ofte er vi lige så ærlige som Jesus?

Paulus siger i Efe. 4,25 "Læg derfor løgnen bort og tal sandhed med hinanden" Når vi begynder på det – at dele vores håb og vores frygt, vores smerte og vore glæder, vores fejl og vores sejre, så bryder vi med forestillingen om, at vi helst skal være åndelige supermænd og i det hele taget være uafhængige af alt og alle. Vores selvtillstrækkelighed og egenrådighed brydes. Når vi lærer at være sårbare, så giver det plads for, at medfølelse, accept, og omsorg kan praktiseres. Og vi lærer sjovt nok netop i vores sårbarhed, at være forpligtede overfor hinanden. Først når jeg åbner døren ind til mit liv, kan jeg begynde at give dig lov til at tale ærligt og frit ind i min situation og kalde mig til ansvarlighed – og modsat.

Vi er ikke i stand til et intimt fællesskab med mange – men det er sundt for os at finde relationer hvor vi deler vores inderste. Det kan være med én enkelt person eller to, som vi har tillid til og som

vi forpligter os overfor. I sådanne relationer, hvor vi lader maskerne falde, kan vi begynde at formidle og betjene hinanden med Guds ubetingede og helbredende kærlighed og nåde.

Sårbarhed og åbenhed kan kun praktiseres i et miljø hvor der medfølelse og accept. Hvis der er kritik, fordømmelse og sammenligning, opnår vi aldrig autentiske fællesskaber. Paulus siger *"Tag derfor imod hinanden, ligesom Kristus har taget imod jer, til Guds ære"* Gud tager imod os med alt det vi er. Han kender vores styrker, svagheder, talenter og endda vores synd. Alligevel er hans favn åben for os. Når Gud altså tager imod mig som jeg er, så kan jeg tage imod mig selv og acceptere hvem jeg er – men jeg kan også tage imod dig, sådan som du er. Det giver Gud ære!!

Til dette afsnit har jeg brugt bogen "Transforming Life" af Stuart Lees

Spørgsmål

1. Hvad tænker du, når du hører om autentiske fællesskaber?
2. Synes du det er let eller svært at være autentisk – eller åben?
3. Har du et sted, hvor du oplever et autentisk fællesskab?
4. Hvad er godt ved et autentisk fællesskab? Hvad er vanskeligt?

Virkeligheden om menneskelige relationer

Efeserbrevet 3,17-18

Vær realistisk omkring relationer også dem i kirken

Aldrig så snart har vi startet en relation eller er kommet ind i et fællesskab, før vi oplever, at det ikke er helt perfekt. Vi sårer hinanden, simpelthen fordi vi mennesker er ufuldkomne og selvcentrede væsner. Som Guds børn er vi frelst men endnu ikke fuldkomne. Vi lever stadig ud af en selv fokuserende og selvcentret holdning. Når vi så får vores første oplevelse af skuffelse eller afvisning, så får vi lyst til aldrig igen at være åbne og sårbare. Men vi har brug for at forstå, at der ikke findes perfekte mennesker, ingen perfekte relationer og ingen perfekte kirker. Når vi først acceptere dette, kan vi begynde at elske og lade os blive elsket på det sted og i de relationer, hvor Gud har sat os. Vi er nødt til at acceptere vores egen brudthed (det at vi fejler og synder) og brudtheden i mennesker omkring os. Det betyder ikke, at vi ikke skal stræbe efter så godt et fællesskab som muligt – men vi skal bare være realistiske og ikke kræve fejlfrihed af hinanden. Den eneste der er fejlfri og fuldt ud kærlig, er Gud.

Lige så sikkert som Gud ønsker at lede os til et genuint kristent fællesskab, lige så sikkert er det, at vi der overvældes af en stor general desillusion over andre, over kristne og hvis vi er heldige, over os selv.

Jo før chokket og skuffelsen når den enkelte og fællesskabet des bedre for begge.

.... når morgens disede drøm forsvinder, så bryder den klare dag af kristent fællesskab frem.

Dietrich Bonhoeffer

Vores samfund er dybt influeret af en forbrugermentalitet. Vi forventer, at vi skal betjenes efter vore ønsker, og hvis vi ikke får det vi har brug for det ene sted, ja - så klager vi, eller opsøger en anden person eller et andet fællesskab. Forbrugermentalitet handler netop om at forbruge, men det fællesskab som Gud ønsker for os, handler både at få men også om at gi'. Ligesom Jesus gav sig selv til os (helt til døden på korset) sådan ønsker Gud, at vi giver os til hinanden – på godt og ondt. Bibelen taler derfor både om "Bær hinandens byrder, således opfylder I Kristi lov" (Gal 6,2) og "enhver skal bære sin egen byrde" (Gal 6,5). Vi skal hjælpe hinanden men også selv tage ansvar.

I enhver relation er der brug for overbærenhed og tilgivelse. Men, hvis vi vælger at arbejde på vores relationer og beslutte os til at leve i tilgivelse, tillid og ærlighed, selv når vi oplever svigt – så kan sand intimitet og sandt fællesskab være en virkelig mulighed.

Der bliver det tydeligt, at ikke kun jeg men alle omkring mig i sandhed lever af Guds nåde.

Gud har givet os det kristne fællesskab – for at vi sammen skal lære Guds kærlighed at kende. Når vi begynder at drage omsorg for hinanden og søge dybere og mere intime relationer, vil vi opleve Guds kærlige nærvær i blandt os på en fantastisk måde. Gud ønsker at være nær med sin nåde i det fællesskab, som går efter at elske Ham og er overgivet til at elske hinanden.

Spørgsmål

1. Reflekter over episoder hvor du har oplevet at det kristne fællesskab svigtede eller på anden måde ikke levede op til forventningerne.

Del evt. dine erfaringer i gruppe!

2. Hvordan kan vores forventninger til et fællesskab være urealistiske – og hvorfor /hvorfra kommer disse urealistiske forventninger?

3. Hvor går grænsen mellem vision/drøm og virkelighed? Hvornår er det fællesskabet, som skal tage sig sammen og blive mere som Guds vil det og hvornår er det mig som skal afpasse mine forventninger?

Giv evt. konkrete eksempler

4. Hvordan kan vi blive bedre til at være i balancen mellem vores forpligtelse overfor hinanden og vores egen ansvarlighed?

Mikroceller – hvorfor og hvordan?

Salmernes Bog 133

Hjælp til vækst

Du deltager allerede nu i et gudstjeneste fællesskab og er med i en lille gruppe, hvor I opbygger hinanden i troen. Det fællesskab, som dette sidste oplæg omhandler, er et endnu mere tæt, intimt og styrkende fællesskab, nemlig det der kaldes mikroceller og er en gruppe på to eller tre personer.

Det er ikke et one-man-show at være en Kristi efterfølger, det sker i fællesskabet af Hans folk. Så find min. én eller flere, der ligesom dig, ønsker at vokse og udvikle sig. Hold hinanden ansvarlige og del jeres liv med hinanden. Det er velsignet - og hårdt til tider...!

Din personlige udvikling og din udvikling på arbejde, i familien og tjeneste i kirken hænger nøje sammen. Når du taler med en anden om, hvad du oplever og er opmærksom på det, så får du hjælp til at genkende Guds finger i dit liv. Du får en historie med Gud, og den er spændende - og du får øjnene op for, hvad han vil med dit liv fremover.

Mikro-cellen - hvordan fungerer en mikro-celle?

En mikro-celle består af 2-3 personer. Når en 4. kommer til deles cellen. Man mødes hver uge eller hver anden uge i ca. én time - det kan være hjemme privat, ude i en skov, på en café eller hvor som helst. Mænd mødes med mænd, og kvinder med kvinder. Der er ingen undervisning – kun samtale. Der er ingen leder, men én der tager initiativet. Begynd med at fortælle Jeres livshistorie for hinanden, så får I et indblik i hinandens glæder, sorger, sejre og fald. Det tilrådes i begyndelsen at I holder jer til de spørgsmål som listes her ved siden af. Senere hen kan I tage fat om de ting, der er brug for at snakke ekstra om og lade det andet ligge for en tid.

Evaluering

Hvert halve år er det godt at evaluere på jeres forløb som mikro-celle. Er der tilstrækkelig åbenhed og ærlighed? Er I til opbygning og opmuntring for hinanden? Må din(e) kompagnon(er) i mikro-relationen gerne tale ind i dit liv, irettesætte dig og holde dig ansvarlig på de udviklingsområder, du sætter dig for at arbejde med?

Spørgsmål til gennemgang

1. Hvordan går det med dit åndelige liv? (bibellæsning, bøn, studie af relaterende emner...) hvis I har aftalt et fast antal kapitler i biblen, så hold hinanden fast på rytmen, samt snak kort om indholdet i kapitlerne.
2. Har du med ord og handling været et vidne Jesus Kristus i den forløbne uge?
3. Har du prioriteret din familie?
4. Har du styr på din økonomi og har du været tro mod Gud og ærlig overfor mennesker i økonomisk henseende?
5. Har du skadet en anden person ved bagtalelse eller dårlig behandling?
6. Har du uafklarede forhold i dine relationer?
7. Har du givet efter for fristelse på det seksuelle område? Ærer du din ægtefælle med din seksualitet?
8. Har du opbygget venskaber/været sammen med andre fra menigheden i løbet af ugen? Hvordan går det med dine relationer til ikke-kristne?
9. Andet _____
10. Har du svaret ærligt på de foregående spørgsmål?

Tag også dit personlige liv og din tjeneste op til refleksion. Er du vokset i dit liv med Gud? Hvordan har dit personlige liv udviklet sig? Er du kommet længere i din tjeneste og din kaldelse? Tag i denne forbindelse også op til overvejelse, hvad der hindrer dig i videre udvikling og hvad har du brug for af menneskelige og åndelige ressourcer for at komme videre.

Hvad siger bibelen?

"Hvor er det godt, og herligt, når brødre/søstre sidder sammen! (...) For dér giver Herren velsignelsen, livet i al evighed." Salmernes Bog 133

"Bekend jeres synder for hinanden og bed for hinanden..." Jakobsbrev 5 v. 16

"Som jern hvæsser jern, sådan afsliber og skærper mennesker hinanden." Ordsp. 27 v. 17

"To er bedre faren end én, for de får god løn for deres flid." Prædikerens bog 4 v. 9

I dette afsnit har jeg brugt et hæfte om mikroceller udarbejdet af Bob Logan, USA og samlet af DAWN Danmark

Spørgsmål

1. Hvad tænker du om mikrocelle-ideen?
2. Hvad tænker du om de foreslåede spørgsmål til mikrocellen?
3. Hvordan skulle det se ud – for at du ville være med i en mikrocelle?
4. Hvordan kunne det blive virkeligt?